

κῆς ἐπιτροπῆς. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκ τῶν προτέρων εἶνε γνωστά τὰ μέλη ἅτινα θὰ ἀποτελέσωσι τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην, φόβος εἶνε μὴ καὶ τὰ ναυάγια αὐτὰ ναυαγήσουν εἰς τὰς χεῖρας τῶν.

Ὁ κ. Ζαῦτης εἶνε πλέον ὑπὲρ τῶν προπαρασκευῶν, ἀλλὰ πάντοτε ἐκφράζεται ὑπὲρ αὐτῶν μετὰ τὴν ἐναρξίν των. Εἰς τὴν βουλὴν ἐφώνησε κατὰ πάσης προπαρασκευῆς καὶ ἔλεγεν ὅτι τὸν πιάνουν τὰ νεῦρά του δόσκις ἔβλεπε τὸν κ. Μπούμπουλην μὲ τὰ σχέδια τοῦ ναυστάθμου εἰς χεῖρας. Τώρα ζητεῖ προπαρασκευὰς σοβαρὰς καὶ σπουδαίας καὶ γὰ κάμνουν ἐντύπωσιν, ὅπως αἱ περὶ πολιτικῶν γυνῶμαί του κάμνουν πάντοτε ἐντύπωσιν.

Ἐφέτος οἱ πολιτικοί μας τὸ ἔρριψαν εἰς τὰς περιγηγῆσεις. Ἐγύρισαν καὶ γυρίζουσι ξηρὰν καὶ θάλασσαν, στερεὰν καὶ νήσους. Τίς οἶδε πόσας ἀρχαιολογικὰς ἐκθέσεις θὰ μᾶς ἀναγνώσωσιν ἐν τῇ βουλῇ.

Ὁ Αἰὼν ἐπιθυμεῖ βασιλικὸν λόγον ἐν τῇ βουλῇ καὶ λέγει μάλιστα ὅτι ἡμπορεῖ νὰ ἀναβληθῇ καὶ ἡ ἐναρξίς αὐτῆς, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς δὲν δυνήθῃ νὰ κατέλθῃ εἰς Ἀθήνας μέχρι τῆς 8 Σεπτεμβρίου. Ὁ Αἰὼν δὲν μᾶς εἶπεν ὅμως ἂν ἐπιθυμεῖ εἰσηγητῆς καὶ συντάκτης τῆς Ἀπαντήσεως νὰ εἶνε ὁ κ. Ζηνόπουλος.

Ἡ πάλῃ ἐν τοῖς λόγοις τῶν πολιτικῶν συγκροτεῖται κατ' αὐτὰς μεταξὺ ἐνὸς ἀορίστου καὶ ἐνὸς μέλλοντος. Οἱ μὲν λαλοῦντες περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ζητήματος λέγουσιν αἰσίως ἐλῦθῃ, οἱ δὲ αἰσίως θὰ λυθῇ. Ὡστε βλέπετε ἡ φιλονεικία γίνεται περὶ ἀορίστου καὶ μέλλοντος.

Ἐλεγε ταῦτα μὲ φωνὴν τρέμουσαν, ἦτο ὠχρός· ἡ καρδιά του ἔπαλλεν. Ἡ μήτηρ του τὸν ἐθεώρει περίλυπος καὶ κρύπτουσα τὰ δάκρυά της. Ἐκράτει ἀκόμη εἰς τὰς χεῖράς της ἐπιστολὴν, ἣν εἶχε λάβει ἐκ Λονδίνου καὶ ὅπου τῇ ἔλεγον νὰ προσέχῃ τὸν υἱὸν της, διότι, ἂφ' ἣς ἐποχῆς ἀπεπειράθησαν κατὰ τῆς ζωῆς του, ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεγνώριζε πανταχοῦ τοὺς δολοφόνους του, ὅτι παρεφέρετο. Ἀλλὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην δὲν ἐτόλμα νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τὸν υἱὸν της. Ἐφροεῖτο νὰ τῷ ἐπαναφέρῃ λυπηρὰς ἀγαμνήσεις καὶ ἐκάθισε πλησίον του, ἀγνοοῦσα ἂν πρέπει νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς λόγους του.

— Ἀλλὰ τί ἔπαθες παιδί μου — τὸν ἠρώτα—εἶσαι τεταραγμένος, εἶσαι ὠχρός.

— Τίποτε μητέρα, τίποτε—ἀπεκρίνετο ἐκεῖνος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του νὰ γράψῃ, καὶ μετὰ δύο γραμμάς ἔσχισε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην καὶ ἤρχισε νέαν, ἀλλὰ καὶ ταύτην ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ τῆς ἐστίας καὶ ἤρχισε νὰ βηματίζῃ ἀνήσυχος ἐντὸς τοῦ δωματίου του καὶ νὰ καπνίζῃ. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἦτο θολὸν ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, ὅταν ἔστη αἶφνης καὶ ἐκτύπησε τὴν χεῖρα ἐπὶ τραπέζης.

— Εὐρὸν! ἀνεφώνησεν—Ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι μέλος τῆς εἰταιρίας τῶν δολοφόνων. Καὶ ὁ ἔρως της εἶναι σαγήνη... εἶναι δέλεαρ. Δι' αὐτοῦ ἠθέλησαν νὰ μὲ ἐμποδίσωσιν ἀπὸ

Παρατηρήθη ὅτι εἰς ὅλα τὰ ἑλληνικὰ δράματα οὐδέποτε ὁ ἀρχηγὸς δέχεται νὰ ἔλθῃ εἰς συζήτησιν πρὸς τοὺς πρέσβεις τῶν ὀθωμανῶν οὔτινες πάντοτε διώκονται ἀπὸ τῆς σκηνῆς μεθ' ὕδρων. Πόσον ὅμως διάφορα θὰ εἶνε τὰ δράματα τῶν μεταγενεστέρων! Θὰ ἔχουν ὅλως ἄλλοιαν ἀρχὴν, στηριζομένην ἐπὶ τῶν διαπραγματεύσεων τῆς Πρεσβείας καὶ Κωνσταντινουπόλεως.

Σφιγξ

Η ΑΡΑΧΝΗ

ἰπῆλθε διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τοῦ Εὐβοϊκοῦ κόλπου εἰς τὰ δάση τῆς Εὐβοίας ἐνθα θὰ πλέξῃ τοὺς ἱστούς της ἐπὶ ὕψηλων πευκῶν. Τὸ βάρος της ὅλον ἐν τῇ συντάξει τοῦ Μ. Χάνεσαι ἀνέλαβεν ἡ ἀντιβασίλεια.

ΟΡΙΣΜΟΙ ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

τῆς Ἑφημερίδος.

Τὸ ΙΓ'. πρωτόκολλον : «Ἐπιτηδεῖα ἐπιβουλῇ κατὰ τῶν λειψάνων τῆς φιλοπατρίας μας.»

Τὸ ἐλληνικὸν θέατρον : «Ἐπιτηδεῖα ἐπιβουλῇ κατὰ τῶν λειψάνων τῆς φιλολογίας μας.»

Τὸ διάταγμα τῆς ἐπιστρατείας : Ἐπίσημος ἀνομολόγησις τῆς γυμνότητος εἰς τὴν περιήλθομεν στρατιωτικῶς ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν καγχαζόντων.»

Ἡ παραμονὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἐν τῷ «Ἀπόλλωνι». Ἀπίσημος ἀνομολόγησις τῆς γυμνότητος εἰς τὴν περιήλθομεν θεατρικῶς ἀπέναντι τοῦ Antonio καγχαζόντος.»

τοῦ νὰ καταδιώξω τοὺς φονεῖς μου. ὦ! αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ πέσω εἰς τὰ δίκτυά των! Εἶναι αὐτοὶ ὁ Ριγὼ καὶ ὁ Δεσροέλ!

Καὶ ἐξελθὼν ἔσπευσεν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἀστυνομίας καὶ διηγήθη εἰς τὸν ὑπάλληλον τὴν ἱστορίαν του καὶ τὰς ὑποψίας, συγχρόνως δὲ καὶ τοὺς φόβους του ὅτι ὁ παρούσας ὡς κληρονόμος τοῦ Κόμητος Σαῖν-Μωρ δὲν εἶναι ὁ Ἀμεδαῖος, ὁ γνήσιος ἀνεψιὸς του. Ὁ ὑπάλληλος εἶχεν ὑποπτευθῇ τοιοῦτόν τι, ἡγνόνει δὲ καὶ τὰς λεπτομερείας τῆς ἀποπειράς κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Ἐδουάρδου καὶ μᾶλλον ὅτι ἦτο κατελιγμένος ὑπὸ τῆς ἰδέας, ἥτις ἐπεκράτει, ἀγνωστον πῶς διαδοθεῖσα, ὅτι ὁ κ. Δωρναὶ ἔπασχε μονομανίαν τινὰ νομίζων πολλάκις ὅτι ἀνεγνώρισε τοὺς ἀποπειραθέντας κατὰ τῆς ζωῆς του, τὸν ἤκουσεν ὅμως μετὰ προσοχῆς καὶ εὗρισκε τὰς σκέψεις του πολὺ λογικὰς.

Ὁ Τρενώ—οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ὑπάλληλος ἐκεῖνος—ἦτο ἀρχαῖος ὑπάλληλος, καὶ εἶχε συνειθῆσι ἐπὶ τοῦ ἐλαχίστου τεκμηρίου, τὸ ὅποιον τῷ ἐδίδετο ὡς ἀφορμὴ, νὰ θεμελιῷ τὸ ὅλον οἰκοδόμημα τοῦ ἐγκλήματός, νὰ μαντεύῃ καὶ τὰς λεπτοτάτας μηχανορραφίας. Εἶχε λεπτήν τὴν ὁφρῆσιν ὡς κυνηγετικὸς κύων. Εἶχε διορατικὸν τὸν νοῦν καὶ τὸ βλέμμα του ἐκτοξευόμενον εἰς τοὺς ὀρθαλμοὺς τοῦ ἀνακρινόμενου εἰσῆρχετο εἰς τὴν διάνοιαν του.

Ὁ Τρενώ ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς—Εἴκοσι τέσσα-